

Papir Posten

nr. 2 . oktober 1950 . I. årgang

INDHOLD

Kajaani OY	3
Årets anden store begivenhed	7
D. F. P.'s fodboldrejse	10
Drewsens villa ved dir. P. Schou	15
Et døgn i ødemarken	18
Firma-nyt	22
Sporten	23
Jubilæer	26

★

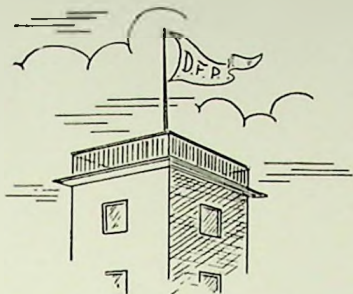
Oplag: 2600

★

På grund af den store stofmængde til dette nummer må den tidligere omtalte artikel om papirfabrikation vente til senere.

Forsiden:

Den finske virksomhed Kajaani OY har igennem mange år været en af vore vigtigste celluloseleverandører og vi bringer her et billede af den fløj af Kajaanis celluloseafdeling, hvor ingeniørkontorerne og laboratoriet findes.

Papir-Posten

nr. 2 . oktober 1950 . 1. årgang

Udgiver: A/S De Forenede Papirfabrikker

Redaktion:

F. Gajhede og S. Ingvansen

Kajaani OY

Kajaani OY er lige som D. f. P. et aktieselskab. Stiftelsen fandt sted 1907 under navnet Kajaani Puutavara OY, men dette forkortedes senere til det nuværende.

Fabrikkerne og hovedkontoret ligger på Tihisenniemi området ca. 1 ½ km fra byen Kajana, og der beskæftiges i alt ca. 1700 arbejdere og funktionærer i de forskellige afdelinger.

Råmaterialet – tømmer og træ til fremstilling af cellulose og træmasse – hentes fra Kajanas omegn, hvor selskabet ejer vidtstrakte skovarealer, og her beskæftiges yderligere ca. 2000 mand, noget afhængigt af årstiden. Denne store stab sørger for pasningen af skovene, fældning af træerne og transporten af disse til fabrikken via de mange elve og søer.

For at tilfredsstille behovet for elektrisk kraft har man ved elvene bygget 3 kraftværker med en samlet kapacitet på 16.000 kw, hvilket omtrent svarer til kapaciteten på samtlige vore fabrikker.

De to af kraftværkerne ligger ved selve fabrikken, medens det tredje og nyeste: Katernaværket, som man tog i brug i begyndelsen af indeværende år, ligger ca. 80 km øst for Kajana.

Fabrikken forsynes med damp fra 5 dampkedler, hvoraf der i den ene fyres med kul, medens de 4 andre brænder savsmuld og træflis. Endvidere findes der 3 dampturbiner, som tilsammen fremstiller ca. 8400 kw.

Udsigt mod Kajaanifabrikken med hovedkontoret i forgrunden.

Produktionen er delt op i 6 områder, hvoraf

Savværket

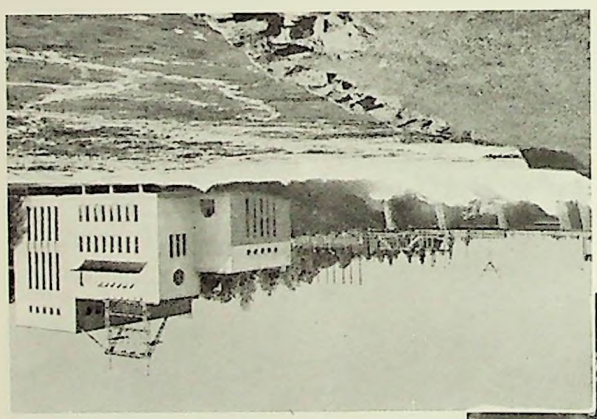
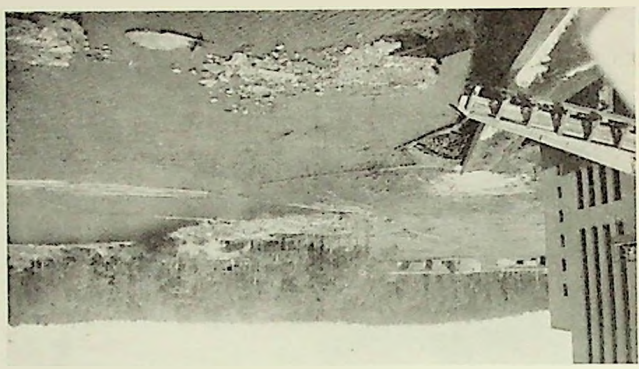
var den afdeling, man startede med ved oprettelsen af aktieselskabet i 1907. I en lang række år fandtes der kun et mindre savværk med 2 save, drevet ved damp, men i 1946 blev der opført et helt nyt savværk med 4 save og alle andre til savværksdrift nødvendige moderne maskiner.

Cellulosefabrikken

er bygget i 1909, men er ombygget og udvidet flere gange, således at den nu er den største sulfidfabrik i Finland. Fabrikken har 8 kogere med en samlet kapacitet på ca. 70.000 tons pr. år, hvoraf hovedproduktet er letblegelig masse, som for størsteparten eksporteres bl.a. til Danmark, hvor det hovedsageligt er Dalum og Silkeborg, der anvender denne kvalitet.

Papirfabrikken

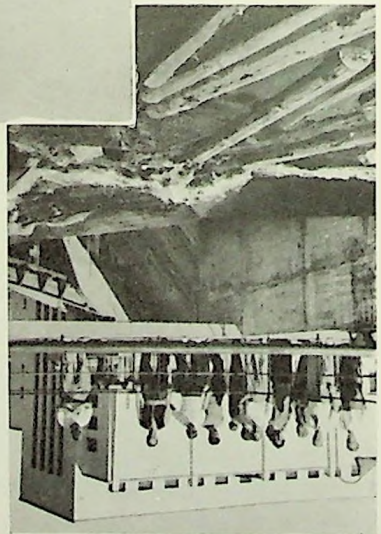
I denne findes der en af Karlstad leveret, men flere gange ombygget papirmaskine med en maskinbredde på 3,5 m, en hastighed på 250 m/min. og en kapacitet på ca. 18.000 tons avis, tapet og traholdigt trykpapier, hvortil træmassen fremstilles i eget træsliberi på 4 slibestole. Fabrikken anvender ikke mere hollændere, men massen males ved hjælp af Diltz

Tilvenstre:
 Under besøget på fabriken.

Hemder:
 Et af de imponerende kræftværker ved selve fabriken.

Nedst tilvenstre:
 Udsigt over elven med drivende tommer.

Udsnit af Kajaanis store Celluloselager.

opløse- og malemaskiner samt jordnødder, altså samme proces som beskrevet andetsteds i bladet under omtalen af P.M. 10 på Maglemølle. Fabrikken disponerer endvidere over en moderne 10-valset Appleton superkalander og Hamblet-Maxon klippemaskine.

Sprittfabrikken

Sprittilvirkningen tog sin begyndelse under de sidste krigsåre, og der fremstilles nu pr. år ca. 2,5 millioner liter 99,6 pct. sprit til forbrændingsformål.

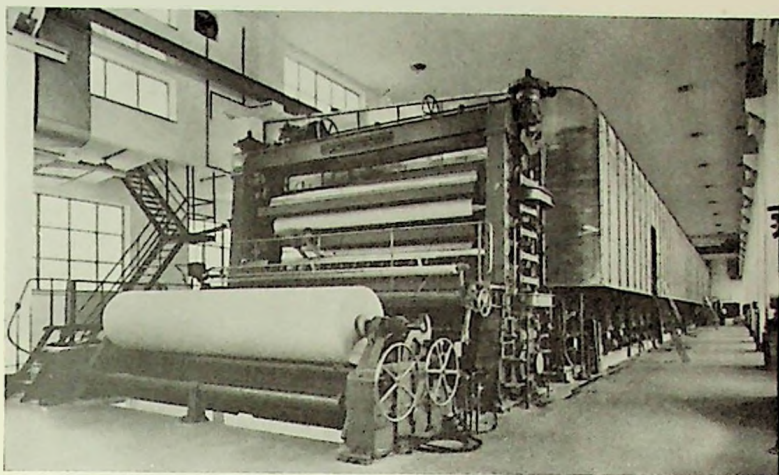
Fabrikken for fremstilling af træhuse

Denne del af virksomheden startedes også i krigsårene, og der arbejder nu her ca. 200 arbejdere med fabrikationen af færdige træhuse i et antal, der modsvarer ca. 4000 std. træ.

Teglfabrikken

Selskabet ejer et mindre teglværk i nærheden af de andre fabrikker, og her fremstilles årligt ca. 2,5 millioner sten, der hovedsageligt anvendes af Kajana selv til bl.a. udvidelser samt bygning af arbejder- og funktionærboliger.

For at kunne holde alle de forskellige maskiner i gang samt tilvirke nye maskindele findes der et vel udrustet mekanisk værksted med en stab på ca. 200 personer.

Ny Maglemølles P. M. 10 med Pope-opruller.

Årets anden store begivenhed -

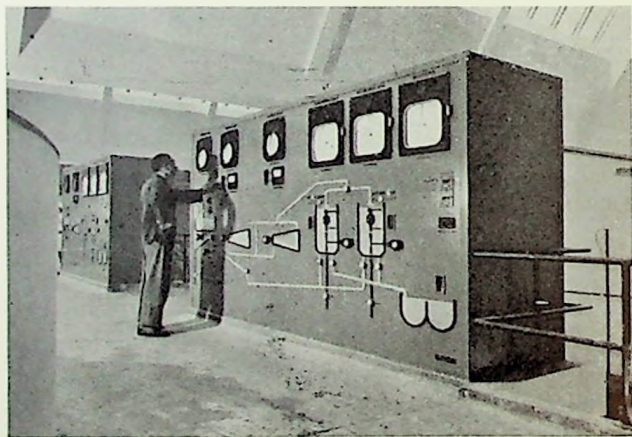
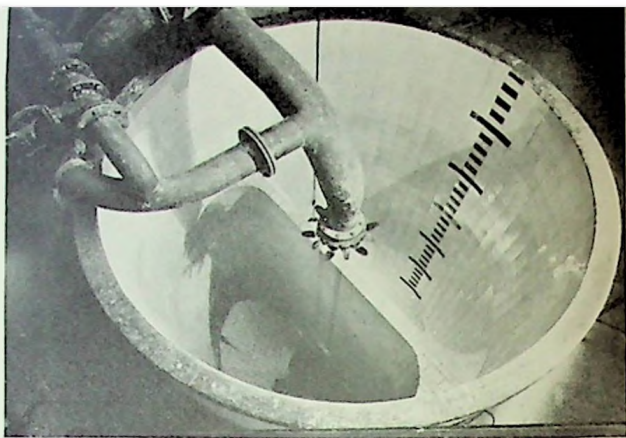
Den 12. december 1946, da selskabet underskrev kontrakten med det amerikanske firma Diltz Machine Works om et stoftilberedningsanlæg til P. M. 10 på Ny Maglemølle, gik man her for første gang i dansk papirfabrikations historie bort fra de traditionelle hollændere og over til de nye Diltz opløse- og malemaskiner. At komme nærmere ind på en omtale af disse maskiner tillader pladsen ikke, men det kan dog kort anføres, at råstofballer, udskud og gammelt papir først slås ud til en jævn vælling i hydrapulperne, der består af en stor grydeformet beholder, $4\frac{1}{4}$ m i diameter og 3 m dyb;

i bunden af den roterer en stor vandret skive med riller på oversiden, som frembringer en hvirvel i stofvællingen, hvorved cellulosepapperne adskilles. Hydrapulperne kan tage 1000 kg fiberstof i hver fyldning, og herfra pumpes papirmassen gennem hurtiggående møller »hydrafinerer« til høje cirkulationsbeholdere, de såkaldte »cycle-tanke«. Hydrafinerne ligner små jordmøller, men de løber fem gange så hurtigt og med svag maling, så at fibrene bliver defibrerede og malede uden at afkortes, og ved at lade stoffet passere en eller flere gange herigennem opnår man i forbindelse med behand-

Øverst:
Et kig ned i »cycletanken».

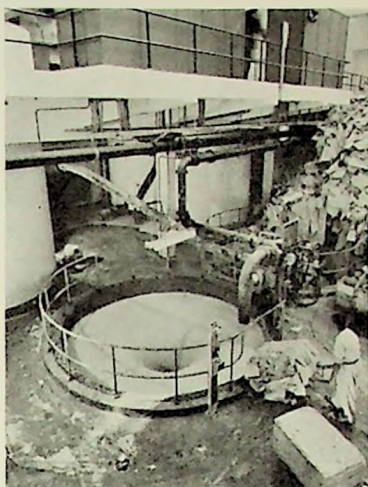
I midten:
Transport af cellulose-
baller til hydropulperne.

Nederst:
»Panelet» hvorfra hele
mølleanlægget fjernstyres.

ling i 2 store jordanmøller en tilpas maling. Råstofferne kores fra lagerpladserne på de nye amerikanske gaffeltrucks til pladsen ved de 2 hydropulperne, men når først stoffet er i pulperne, dirigeres alle ventiler, pumper, maling og omskiftninger fra det såkaldte »panel«, hvor det på overskuelig måde angives, hvordan systemet arbejder, og hvor man fjernstyret alle de motorer, ventiler og apparater, der udgør det nye hollænderi. P.M. 10 blev ordret den 8. maj 1946 hos Karlstads Mekaniska Werkstad og betyder også for os et skridt fremad, idet denne papirmaskine er udstyret med mange tekniske nyheder, som ikke har været prøvet her i landet før. Den er væsentlig beregnet til fabrikation af traholdige trykpapirer til ugeblade, telefonbog o.l. Stofsystemet er delt i to næsten ens dele, således at træmasse kan males for sig og cellulose for sig, og til sammenblanding af disse to råstoffer i et bestemt forhold anvendes en såkaldt »Trimbey-mixer«, indkøbt i U. S. A.

Af andre nyheder kan nævnes »dirteccsystemet«, der centrifugerer sandskorn og lignende ud af papirmassen ligesom på de fleste af Dalums papirmaskiner, endvidere sugegausk og sugepresse, papirfremføring ved trykluft og »sheahanreb« samt »Pope-opruller«. Maskinens arbejdsbredde er 4,2 m, og den har 36 tørrecylindre med 1,5 m diameter. Den kan køre op til 260 m pr.

Således foregår fyldningen af hydropulperne.

min. og beregnes maksimalt at kunne producere ca. 60-70 tons pr. døgn. I et særligt lokale er opstillet en maskinbred superkalander med 12 valser leveret af det engelske firma Walmsleys Ltd. og en omrullemaskine, ligesom der er bygget et nyt lager til oplægning af papirruller. Krananlægget for råstoffer og kul er også udvidet, ligesom der er projekteret et udrøringsanlæg for kaolin.

Med bygningen af P.M. 10 og tilhørende hjælpemaskineri er det lykkedes at skabe et anlæg, der står fuldt på højde med de bedste i udlandet, og fuldendelsen heraf betyder, at vi nu står betydeligt bedre rustet overfor kommende tiders krav på det kvalitative område.

V. K.

D. F. P.'s FODBOLDREJSE

til Finland

I første nummer af Papir-Posten skitserede vi i meget store træk, hvilke herlige oplevelser der ventede de udvalgte 13 fodboldspillere, der skulle repræsentere vort selskab under besøget i Finland, og alle deltagerne er sikkert enige om, at rejsen overtraf selv de dristigste forventninger.

Dette skyldes ikke alene alt det nye og fremmedartede, holdet blev repræsenteret for på de 6 dage, rejsen varede, men igennem hele arrangementet gik som en rød tråd, at de finske ledere, og i det hele taget hele det udsnit af den finske nation, vi kom i berøring med, gjorde alt, hvad der var menneskeligt muligt for, at det danske hold skulle befinde sig vel under opholdet i deres land.

Når vi derfor nu på de følgende sider vil prøve at delagiggøre bladets læsere i turens forløb, kan det af pladshensyn kun blive en ufuldstændig beretning, som deltagerne sikkert kun kan acceptere som et mangelfuldt udtryk for den hvirvel af nye indtryk og oplevelser, de kom ud for, men vi håber at få alt det vigtigste med.

Holdet mødte i København torsdag den 10. august om eftermiddagen, og efter indkvarteringen på hotellet tog alle mand ud til »Ryparken«, hvor der var arrangeret en træningskamp med K. B. U. klubben »Tria«, og denne generalprøve på kampen mod Kajana forløb udmærket. Selv om holdet var sammensat af spillere fra vore 4 sportsklubber, var sammenspillet tilfredsstillende, og kampen blev vundet med 7-5, uden at holdet spillede sig helt ud.

Næste formiddag begyndte begivenhederne så for alvor at tage fart. Kl. 10 på luftfartsselskabets bureau for at indskrive rejsegodset, derefter en stille time i Tivoli, hvor slagplanen blev lagt, og kl. 11,45 kørte holdet til Kastруп flyveplads, hvor maskinen til Helsingfors skulle afgå kl. 12,30.

Der var kun én af spillerne, der havde fløjet før, så det var en helt ny fornemmelse for de fleste af deltagerne, da »Orm Viking« lettede og stak ud over Øresund. Vejret var upåklageligt idet solen skinnede fra en skyfri himmel, og da maskinen havde nået den rigtige højde, ca. 2500 meter, gik den

stot og roligt, således at så godt som alle var i stand til at nyde det pragtfulde panorama, med marker der lignede felter i et broget kludetæppe, søer der så ud som regnpytter og sejlskibe, hvis hvide sejl fra den store højde fuldstændig lignede en lille stump papir, der flød på vandet.

Efter ca. 2 timers flyvning landede maskinen på Bromma flyveplads ved Stockholm, hvorfra der efter et mindre ophold fortsattes til Helsingfors, og havde der været meget at se på under turen over Sverige, blev der ikke mindre at se, da først Ålandshavet med de mange øer passeredes, og derefter det finske fastland dukkede op.

På Malmi flyveplads ved Helsingfors blev holdet modtaget af ingeniør Enwald og socialchef Pentikäinen, og når besøget fik et så vellykket forløb, som det fik, må det ikke mindst tilskrives disse to herrers utrættelige omsorg for vort velbefindende, idet de under hele opholdet fulgte os som små

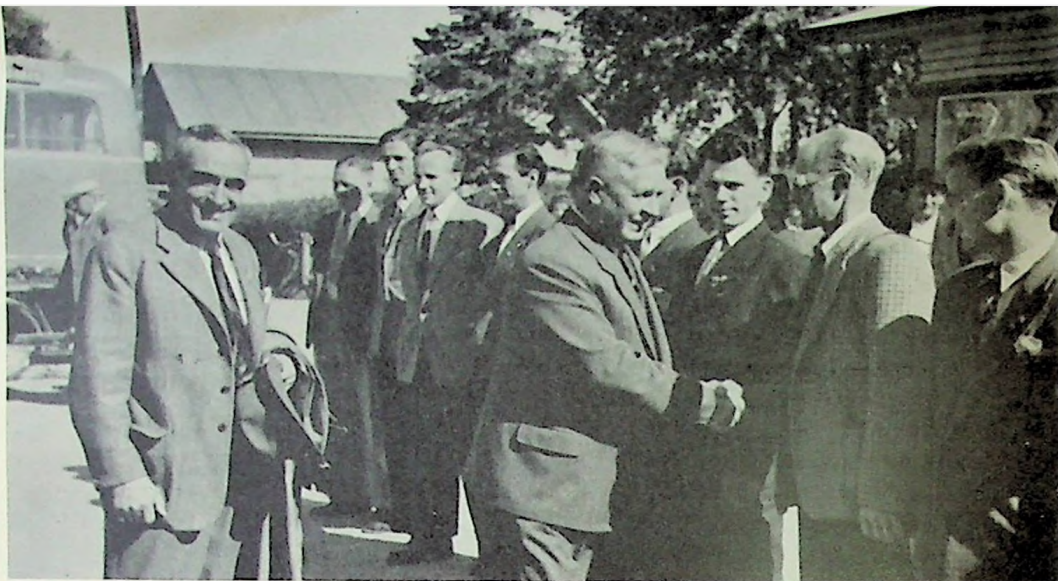
Aladdins ånder og opfyldte alle vore ønsker, uden at vi behøvede at udtale dem.

Desuden blev vi budt velkommen af direktørerne Hägerström, Rautanen og Herrmann fra Finska Cellulosaföreningen, og da toldvæsenet var meget lidt interesseret i vor bagage, kunne vi med det samme tage af sted til Helsingfors' største restaurant »Vaakuna«, hvor Cellulosaföreningen var vært ved en velkomstmiddag. At besøget ikke gik helt upåagtet hen, fik vi her bevis på, idet pressefotografer under sammenkomsten tog billeder af holdet til hovedstadspressen, ligesom direktør Bendix blev interviewet, så allerede her opdagede spillerne, at de måske, når det kom til stykket, egentlig var betydeligt større personer, end de hidtil havde anset sig selv for at være, og der var då også nogle, der begyndte at tale om, at de ikke ville falde for det første det bedste tilbud fra Italien.

Nattoget, hvormed vi skulle begive os ud på den ca. 600 km lange rejse til Kajana, gik kl. 21,10, så vi måtte ret hurtigt bryde op for at tage den sovevogn, der var reserveret til os alene, i besiddelse, og her gik tiden på bedste måde til langt ud på aftenen med sang og diskussion i korridoren, spilleklub i nogle af kamrene o. s. v.

Lørdag formiddag kl. 11 nåede vi så omsider vor rejses mål, den ved søer og skov idyllisk beliggende by Kajana, hvor flere af vore gamle bekendte fra

Ved ankomsten til Kajana, bergsrådet Kanto hilser på de danske spillere.

det finske besøg i Danmark sidste år med bergsrådet Kanto i spidsen bod os velkommen.

Under opholdet i Kajana boede hele holdet på Societetshuset, et af byens udmærkede og moderne hoteller, men der var ikke tid til at falde til ro her, for der skulle nåes meget inden aften.

Første punkt på programmet var således besøg på fabrikkens område, og selv om tiden desværre ikke tillod nogen særlig grundig gennemgang, fik vi dog alle et stærkt indtryk af Finlands indsats på det industrielle område, thi det var nogle imponerende og samtidig meget smukke fabriksanlæg, vi her blev stillet overfor. Overalt var der store græsplæner og træbevoksninger, og der var i modsætning til fabriks-

anlæg i Danmark rigeligt med luft mellem bygningerne, således at man aldrig havde den følelse af indeklemthed, som man ellers nemt får, når man befinder sig i et større fabrikskompleks, og når hertil kommer, at der overalt i fabrikken herskede en purlig orden, vil man forstå, at besøget var en virkelig nydelse.

Under besøget kunne man ikke undgå at lægge mærke til det forholdsvis store antal kvinder, der var beskæftiget rundt omkring i fabrikken, ofte ved et arbejde, som vi her i Danmark ikke ville anse for udpræget kvindearbejde, men denne for os uvante anvendelse af arbejdskraft skyldes Finlands store tab af mænd under de svære krige, landet har været ude for. Genopbygningen

var dog på trods af dette handicap overalt i god gang. Således var man på fabrikken langt fremme med et større byggearbejde i forbindelse med cellulosekogeriet, ligesom vi i selve byen observerede en mængde nye bygninger, der var erstating for de alvorlige skader, byen havde lidt under et heftigt luftbombardement.

Vi så derfor ingen direkte spor af sidste krigs ødelæggelser, men på vej til fabrikken besøgte vi ruinerne af Kajanas tidligere fæstning, hvor en håndfuld finner i år 1716 holdt stand mod en overmægtig fjende i 3 måneder og først måtte overgive sig, da borgen blev sprængt i luften.

Lordag eftermiddag var der udflugt med en af fabrikkens små slæbedampere til Årjå øen, der er fabrikkens ejendom og anvendes som feriested for arbejdere og funktionærer. Øen, der ligger ca. 1 1/2 times sejlads fra Kajana i den 85 km lange sø Auljarvi, egner sig også fortrinligt hertil med dens storslåede natur, og det er meget eftertragtet at låne de små huse, som Kajana har ladet opføre rundt omkring på øen. På denne tur deltog de finske spillere, og eftermiddagen gik hurtigt med spadsereture i skoven og badning via en høj vandrutschebane, anbragt på en af de høje skrænter, der på store dele af øen falder brat ned mod vandet.

Den for de fleste af de danske spillere største oplevelse var dog, da hele holdet fik lejlighed til at prøve finsk sauna

(badstue), og det var meget morsomt at se, hvorledes flere af gutterne intetanende kom spankulerende ind ad døren til badstuerummet for i næste øjeblik at snappe efter vejret i den voldsomme varme og med alle tegn på panik flygte ud igen. Der var dog nogle, der klarede sig fint og til de øvriges forundring ikke alene blev inde i rummet i lang tid, men endog følte sig så veltilpas der, at de gentog bedriften, men det kan måske nu robes, at det vel nok skyldtes, at de pågældende havde taget deres forholdsregler ved at medbringe en spand koldt vand, som de stak hovedet ned i, når varmen blev for slem.

Efter badet var der middag, og her havde vore værter sørget for, at vi for første gang for alvor fik præsenteret egnens og landets specielle retter, og det så ud til, at mange af disse virkede

De dygtige finske gymnaster viser deres færdigheder på Årjä öen.

ret chokerende på de danske ganer ved deres uvante smag, men alle gik på med dødsforagt for at prøve alt det nye. Der var både skuffelser og lyspunkter imellem, og det var rørende at se med hvilken iver og omhu de enkelte danske spillere over for deres landsmand lovpriste en eller anden ret, som ikke faldt i deres smag, og omvendt, når det var noget, de godt kunne lide.

Ved hjemkomsten til Kajana deltog vi i en meget fornøjelig aften i selska-

bets klub, hvor der blev sunget, musiceret, snakket o.s.v., men da den store kamp skulle finde sted næste dag, brød man ret tidligt op for at kunne hvile ud oven på den begivenhedsrige dag.

Selve kampen refereres under sporten, ligesom søndagens og mandagens øvrige begivenheder omtales andet steds.

Hjemrejsen fra Kajana fandt sted mandag kl. 18.20 med nattoget til Helsingfors, hvor holdet næste dag blev indkvarteret på hotel Helsinki.

Tirsdag formiddag var forbeholdt en rundtur til hovedstadens seværdigheder, hvoraf især det nye, store, olympiske stadion imponerede meget, og om eftermiddagen kunne hver især på egen hånd se på byen og gå i butikker. Om aftenen var Finlands Træsliberiforening vært ved en strålende middag på Fiskartorpet, en meget idyllisk beliggende restaurant, og aftenen sluttede i en af Helsingfors' danserestauranter Fennia, hvor bergsrådet Kanto havde inviteret holdet på krebsegilde.

Endelig er der kun at berette, at afrejsen fra Finland fandt sted onsdag middag fra Malmi flyveplads med ankomst til København kl. ca. 16 efter en ligeså behagelig flyvetur som på udrejsen, og en i alle måder vellykket tur var afsluttet.

Drewsens villa med Drewsen på trappen.

Drewsens villa ved Silkeborg Papirfabrik bliver nu nedrevet

Silkeborg Papirfabrik blev som bekendt anlagt i 1844 af den drewsenske familie, der ejede Stråndmøllen Papirfabrik fra 1718 til 1889. Beslutningen blev taget af kammerråd Johan Christian Drewsen (1777-1851) i forbindelse med hans to sønner, Christian Drewsen (1799-1896) og Michael Drewsen (1804-1874). Men det var helt og holdent Michael Drewsen,

som ledede opførelsen og senere driften af fabrikken, således at Silkeborg Papirfabriks første år må siges at være uløseligt knyttet til Michael Drewsens handlekraft og initiativ.

Han byggede sig i 1847 en stor villa og forte der en stor selskabelighed og viste megen gæstfrihed. Huset var meget stort og komfortabelt indrettet. Der var seks store værelser i stueetagen,

meget højt til loftet og med meget høje vinduer. En bred trappe førte op til 1. sal, hvor der var 10 værelser af mere normal størrelse samt nogle mindre rum. I den høje kælder var der et mægtigt køkken, viktualierum o. s. v., o. s. v. Alt i alt vil man kunne forstå, at der var plads til mange mennesker og stor selskabelighed. Datidens gæster fandt huset meget smukt og elegant, nutidens mennesker har ikke fundet det så kont; bygningen er i hvert fald aldrig blevet fredet. Michael Drewsen boede i denne villa fra 1847 til sin død i 1874. Han havde dog i 1870 afhændet selve fabrikken til apoteker Stroyberg fra Aalborg.

Om livet i villaen får man et ind-

tryk ved at læse Otto Bisgaards bog: *Fra Silkeborgs Nybyggertid*. Man hører her om den myndige, travlt optagne Michael Drewsen, som ind imellem arbejdets anstrengende perioder får lyst til selskabeligt samvær med mange mennesker. Otto Bisgaard beskriver bl. a., hvorledes H. C. Andersen har boet her som gæst i et par uger i 1850, et par uger i 1853 og nogle uger i 1859. Af H. C. Andersens dagbogsoptegnelser får man et indtryk af hans egen overfølsomme natur i modsætning til Drewsens mandhaftige, voldsomme væsen. Man forstår måske ikke ganske, hvordan de to yderst forskellige personligheder har kunnet sætte pris på hinanden, men det må de

De sorgelige rester af fordums herlighed.

faktisk have gjort, eftersom besøgene blev gentaget den ene gang efter den anden.

I 60 år, fra 1889, har huset kun været beboet i et par år af hofjægermester Steensen Leth fra Højriis og senere af maskinmester Larsen, som boede i nogle af værelserne på 1. sal i et par år, men ellers har huset stået tomt, skønt mange mennesker har været interesseret i at leje huset til beboelse; men hver gang, de så det, syntes de, at det enten var for stort eller for upraktisk. Huset er forøvrigt fugtigt, idet kældermurene ikke er isoleret mod fugtighed, således som man gør det nutildags. Der har derfor altid været råddenskab og svamp i kælderen.

Efter besættelsen i 1940 tog tyskerne huset og indrettede det til lazaret. Senere indrettede de almindelige be-

lægningsstuer, samtidig med at de rumsterede i haven for at få plads til lastbiler, kanoner etc. I den sidste periode af krigen var der indkvarteret en mængde tyske flygtninge, og efter kapitulationen blev der interneret danske Hipo-folk i huset. Man vil forstå, at det var i en frygtelig forfaming, da vi fik det overladt igen.

Da huset i hvert fald ikke kan få nogen lang levetid, idet det ligger i vejen for papirfabrikkens fremtidsudvidelser, fandt man det urimeligt at ofre 100.000 á 200.000 kr. på husets istandsættelse og anmodede derfor myndighederne om tilladelse til at rive det ned. Denne tilladelse er givet, og nu forsvinder dette hus, som dannede rammen omkring den flittige, impulsive mand og hans familie tillige med hans mange venner.

P. S.

Den idylliske lejrplads i ødemarken.

Et døgn i ødemarken

Kajana ligger så højt mod nord og så langt inde i landet, at det er muligt inden for en afstand af ca. 100 km at finde områder, hvor der ikke bor mennesker, men hvor naturen får lov til at udfolde sig i al dens storslåethed og vildhed. Det var et sådant sted, der var målet for vor udflugt søndag eftermiddag, og vore finske venner havde valgt den fra krigen kendte egn omkring Suomussalmi.

Første del af turen foregik pr. bus,

og magen til køretur var der vist kun få af danskerne, der havde været ude for. De finske veje er på disse kanter grusbelagte og følger terrænet ret slavisk, hvorfor der er mange bakker og sving, og når dertil kommer, at der ikke findes nogen hastighedsgrænse, hvad chaufføren udnyttede til det yderste, kan man forstå, at det var nødvendigt at holde sig godt fast. Flyveturen med dens lufthuller var det rene ingenting imod denne køretur.

På vejen op til vor lejrplads fik vi lejlighed til at se, med hvilken sikkerhed og elegance skovenes og elvenes folk forstår at balancere på og styre en træstamme ned gennem fossens vandhvirvler. Til trods for, at stammen rullede voldsomt rundt i vandmasserne, lykkedes det næsten alle de deltagende at gennemføre opvisningen i stående stilling, og langt de fleste af folkene var så sikre på sig selv, at de optrådte i almindeligt tøj og med blød hat trods risikoen for en vandgang.

Da det til sidst ikke var muligt at komme længere pr. bil, blev hele selskabet placeret i store robåde og på denne måde transporteret det sidste stykke af vejen.

Denne tur op ad elven vil sikkert altid for deltagerne stå som noget af det smukkeste, de har oplevet. Vejret var som på alle de øvrige dage upåklageligt, varmt og stille, og man kunne ikke andet end føle sig betaget af de pragtfulde omgivelser med skovbevokste klipper, hvorigennem elven snor sig, og da vi så til sidst nåede lejr-

Helmer fremviser stolt resultatet af morgentimernes fiskefærd.

pladsen, hvor vi blev modtaget af et flammende lejrball, var højdepunktet nået.

Lejren, der bestod af en samling store telte, hvoraf det ene var så stort, at det kunne huse hele det danske hold, lå meget smukt på en landtange, hvor 2 elve mødes, og her skulle vi nu tilbringe natten og næste formiddag.

Vore finske venner forlangte dog ikke af os, at vi helt skulle leve på vildmandsvis og først selv skaffe den nødvendige føde, idet vi ved ankomsten straks blev budt til bords af lejrens værtinde, der sammen med andre damer havde stillet et større måltid på

Hotel Ødemarkens.

benene, bestående af mange morsomme og mærkelige retter.

Lejrens midtpunkt var et ejendommeligt ildsted (vakovalkea), bestående af 2 vandretliggende ca. 10 meter lange træstammer, hvoraf den ene var anbragt et lille stykke over den anden. Det herved fremkomne mellemrum blev udfyldt med brændende træspåner, og disse antændte efterhånden de 2 træstammer på den indvendige side, således at der fremkom en lang række småflammer, der brændte meget roligt og udsendte en behagelig ikke for kraftig varme. Dette bål havde en fantastisk levetid, idet det brændte uafbrudt fra vi kom til langt hen på næste formiddag.

Sidst på aftenen samledes alle lejrens deltagere om dette bål, hvor man underholdt hinanden med sang, fortællinger etc., og det blev meget sent,

inden der var ro i teltene. I deres utrættelige iver for at de danske gæster skulle have det så godt som muligt, havde lejrens ledere ladet installere en brandeovn i vort telt, og da der blev fyret heri hele natten, var der i det fine vejr næsten for varmt.

Nå, det gjorde ikke så meget, for natten var ikke lang, thi allerede klokken halvfem begyndte de første at røre på sig for at begive sig ud på fisketur. Sammen med to prægtige indfødte førere Hiltunen og Juntunen, der havde tilbragt hele deres liv i skovene og på elvene, sejlede fiskeholdene op ad den ene elv, til man nåede det sted, hvor der skulle være størst chance for fangst. Medens førerne holdt båden op mod strømmen, blev snørerne så kastet ud, og det varede da heller ikke længe, før kraftige begejstringshyl tilkendegav, at der var bid. De to både-

hold, der var ude, havde tilsammen en fangst på 15 forelli og harri (2 laksearter), som i triumf blev hjembragt til lejren og ristet i bålet gløder.

Op ad formiddagen var der arrangeret fosfærd, der bestod i, at man sejlede ned gennem fossens vandfald i små, smalle både, og selv om nogle af spillerne på grund af det voldsomme skumsprøjt fik en våd trøje, kom dog alle velbeholdne i land, takket være de erfarne foreres enestående evne til at styre båden fri af de store sten, der overalt fandtes lige under vandoverfladen.

Iøvrigt gik formiddagen med opdagelsesrejser i omegnen, med mange spændende oplevelser for de enkelte hold, hvis man da skal domme efter de hårrejsende historier, som nogle af spillerne havde at berette, som f.eks. møde med bjørne, og den måde de klarede sig ud af kniben på.

Selv om vi alle sikkert gerne var blevet i lejren noget længere, måtte vi dog til sidst bryde op, og hjemrejsen foregik dels pr. båd og dels pr. bus, men delvis ad en anden rute, hvor vi fik lejlighed til at stifte bekendtskab med endnu flere smukke landskaber.

På vej ned gennem fossen.

FIRMA-NYT

En del af D. f. P.'s funktionærer forlader i de følgende måneder selskabet, dels på grund af sygdom og dels på grund af, at de pågældende har nået aldersgrænsen, og dette har givet anledning til en del forflytninger og udnævnelser, som vi nedenfor bringer en kort orientering om.

Papirmester Mandrup Andersen, Silkeborg, fratræder pr. 1. oktbr. 1950 og efterfølges af civiling. A. G. Hansen.

Fra samme dato ansættes værkfører Sv. Sølvsten Sørensen som overværkfører og underværkfører Carl Boris som værkfører på Silkeborg.

Indenfor maskinmesterstaben afgår 1. maskinmester P. Larsen, Silkeborg, og 1. maskinmester C. Watt-Nielsen, Dalum, begge pr. 1. januar 1951 og afløses af henholdsvis 2. maskinmester H. C. Hansen og 1. maskinmester A. Krak, Gl. Maglemølle. — 1. maskinmester Aa. Sager, Frederiksberg, overtager pr. 1. december 1950 1. maskinmesterstillingen på Gl. Maglemølle, og som hans efterfølger konstitueres værkstedsmester Erik H. Jensen, Kartonfabrikken, hvor maskinmester Il. P. A. Hansen pr. 1. oktober 1950 overtager stillingen som værkstedsmester.

Herudover forflyttes maskinmester Il. Herman Hansen, Dalum, pr. 1. oktober 1950 til Kartonfabrikken; på Gl. Maglemølle udnævnes maskin-

mester Il. G. Bering til 2. maskinmester i kraftcentralen fra 1. december 1950, og 2. maskinmester Reinh. Rasmussen, Ny Maglemølle, flyttes pr. samme dato til Gl. Maglemølle som værkstedsmester.

Maskinmester Il. Raabyemagle, Dalum, afgår pr. 1. januar 1951, og desuden sker der følgende ændringer på denne fabrik:

Glitteformand Chr. Marius Petersen har taget sin afsked fra 1. september 1950, og hans afløser bliver Sv. Aage Nielsen.

Kontrolsorterer Alfred Andersen trækker sig tilbage pr. 1. januar 1951 og efterfølges af Svend Leo Nielsen. Endvidere udnævnes Ejnar Hansen og Gunnar Jørgensen til kontrolsorterere, ligeledes pr. 1. januar 1951.

★

På Dalum har der den 3. august været besøg af de af landets bogtrykere der deltog i et landsstævne i Odense. Endvidere har papirhandlerne den 18. august besøgt Dalum. Ved begge besøg forevistes den nye kraftcentral, den nye papirmaskine og hjælpemaskineriet, der altsammen blev beset med største interesse.

Desværre atter aktuelt:

Jeg står og tænker på, at i disse tider, hvor der er så stor knaphed på papir, må ethvert stykke papir vel være et værdipapir.

Carlo Cartophelmoos
Cementkoger.

D. F. P. SPORTS-NYT

Kampen Kajana-D. F. P.

Søndag den 13. august 1950

De finske ledere havde før kampen fortalt os, at forhåndsinteressen for arrangementet var meget stor i byen, og at man ventede rekord, hvad angår antallet af tilskuere, og det viste sig da også, at tilstrømningen til byens sportsplads var så stor, at der, da holdene gjorde deres entré, var samlet over 3500 tilskuere omkring banen.

Man må også lade arrangørerne, at alt var gjort for at gøre dette første besøg af et udenlandsk fodboldhold til en så festlig begivenhed som muligt. Pladsen var smykket med finske og danske flag, fabrikkens orkester spillede, og der var installeret højttaleranlæg, hvorigennem slagets gang blev refereret. Holdene marcherede samlet ind på banen med de to landes flag i spidsen, og efter at orkestret havde spillet nationalmelodierne, bød bergsrådet Kanto velkommen, hvorefter kampen begyndte.

Vi havde forud søgt at få så mange tips som muligt med hensyn til det finske holds styrke, idet vi var klar over, at vi ikke skulle møde det samme hold som sidste år. Det viste sig da også, at medens det danske holds gennem-

Den finske målmand klarer i flot stil.

snitsalder var ca. 30 år, var finnernes i begyndelsen af tyverne, og holdet bestod udelukkende af konkurrencespillere fra byens 2 sportsklubber, hvoraf den ene er nr. 4 i finlandsserien (svarer til vor 2. division). Troen på, at vi kunne klare opgaven, var derfor ikke særlig stor, og det viste sig også snart, at de finske spillere var betydelig hurtigere end vore folk, men efterhånden som kampen skred frem, erfarede man, at det danske holds bedre sammentilspil og især bedre skydeevne fuldt ud opvejede den manglende hurtighed.

Første halvleg, hvor det danske hold havde vind og sol i ryggen, var meget jævnbyrdig med stærkt vekslende spil på den forholdsvis lille bane, men først i det 40. minut blev der scoret, idet den danske anfører Helmer Nielsen sendte bolden i nettet med et udmærket skud fra en ret spids vinkel. Før

dette havde der ved begge mål været mange nervepirrende situationer, og især havde finnernes højre wing nogle lynhurtige og farlige opløb, men de strandede på vort holds bageste forsvar, hvoraf specielt målmanden Aksel Hansen fra Dalum spillede i stor stil. Vor forwardkæde var dog heller ikke tabt bag en vogn, og de to små folk i højre side Villy Jørgensen og Lohse, var en stadig fare for det finske mål.

I pausen mellem halvlegene indtraf en episode, der viser omfanget af den good will, Danmark skabte sig i Finland under og efter krigen ved at hjælpe med fødevarer og ved at modtage de finske børn på besøg, idet en repræsentant for den lokale afdeling af »Danmarkshjælpen«, fru Inger Pajari på byen Kajanas vegne takkede for hjælpen, samtidig med at en mor og hendes 2 børn, som havde nydt godt af hjælpen, overrakte direktør Bendix en smuk blomsterbuket.

Selvom første halvleg sluttede 1-0 til D.f.P., var det med bange anelser, de danske spillere gik ind på banen til de

næste 45 minutter, da man jo måtte forvente, at de yngre finske modstandere bedre ville kunne holde tempoet i anden halvleg.

Det gik imidlertid helt anderledes, idet Helmer Nielsen og Lohse ret hurtigt bragte foringen op til 3-0, hvad der slog det finske hold så meget ud, at de spurtede knapt så meget mere, hvilket passede de ældre herrer på vort hold udmærket, så de benyttede sig heraf til at score yderligere 2 mål ved Villy Jørgensen og Helmer Nielsen, og nu stod det så 5-0. Dette syntes vor ene back dog var for galt, hvorfor han pyntede på resultatet ved – ganske vist hårdt presset – at sende bolden i vort eget net med kampens måske flotteste skud, og da finnerne opdagede, at det faktisk var muligt at passere den danske målvogter, prøvede de selv. Første gang ramte bolden stangen og gik i spil igen, men det efterfølgende hovedstød måtte Hansen kapitulere over for, og kampen sluttede således 5-2 til D.f.P. ligesom i Danmark i fjor.

Det danske hold efter kampen med sejrprisen i forgrunden.

Bergsrådet Kanto overrakte efter kampen det danske holds anfører en broncestatuette »Ad astra» af den finske kunstner Eino Heinonen, og ydermere fik hver enkelt spiller ved den påfølgende sammenkomst en særegen, men samtidig meget smuk vase af den afdøde finske kunstnerinde Gunnel Nyman. De finske spillere fik af direktør Bendix overrakt en skrivemappe af læder med inskription til minde om kampen.

De lokale afdelinger

»Viking«, Silkeborg

Vort fodboldhold har spillet nogle udmærkede kampe i sommerens løb. Et hold fra Rahrs tekniske forretning i Aarhus har således været på besøg i Silkeborg og vandt med 3-2 i en meget jævnbyrdig og spændende kamp. Vi tog senere en tur til Aarhus i håb om at få revanche, men måtte denne gang se os slået med 3-1; i betragtning af, at vi ikke stillede med vort stærkeste hold, og et mål blev scoret af Aarhus på et tvivlsomt straffespark, var vi dog ikke utilfredse med resultatet.

Mod Silkeborg Politis Idrætsforening spillede vi en uafgjort kamp 0-0, hvilket må siges at være fint klaret af vore spillere, da modstanderne regnes for at være et af de bedste hold indenfor den jydsk polititurnering, og endelig kan nævnes, at vi besejrede Silkeborg Afholdsforenings fodboldhold med 5-1.

Vort krickethold har været i ilden en enkelt gang og fik ram på S.I.F.-juniorerne, som vi forrige år ikke kunne klare.

Nu er sommersæsonen snart slut og dermed den udendørs idræt, og vi skal til at tænke på vintersæsonen. I lighed med tidligere år bliver der atter gymnastik og badminton, hvorom der vil fremkomme nærmere ved opslag i fabrikken. Gymnastik er en sportsgren, alle kan have gavn og fornøjelse af at deltage i, så vi opfordrer kraftigt så mange som muligt til at melde sig.

»Viking«, København.

Sommerens arbejde har nærmest været koncentreret om fodboldafdelingen, hvor man til gengæld har kunnet konstatere stærk aktivitet.

For første gang har vi haft tilmeldt 2 hold i firmasportens turnering, og det er gået over forventning. Mødeprocenten til træningen har været god, og resultatet af de spillede kampe er indtil nu, at 1. holdet har spillet 10 kampe i den ordinære turnering, hvoraf 8 er vundet, 1 spillet uafgjort og 1 tabt. Målcifrene er 52 for og 10 imod, og holdet er i øjeblikket nr. 2 med 17 points. Endvidere spillede der pokalkamp mod Jernbanemændenes Idrætsforening med resultatet 3-3, men omkampen tabte vi desværre med 2-0. 2. holdet har spillet 8 kampe og scoret 24 mål imod modstandernes 16, hvilket har givet til resultat 8 points. Den første pokalkamp mod Luftfartsselskabet tabte vi med 1-0.

Med hensyn til vintersæsonen kan det foreløbigt meddeles, at det igen er lykkedes at få gymnastiksal hver onsdag kl. 20 i Grøndalsvange skole, og vi opfordrer kraftigt medlemmene til at møde op og holde formen fra sommertiden vedlige.

Badmintonspillerne har i år baner i Valby badmintonhal, Knuthenborgvej 24, hvor der spilles hver onsdag kl. 20.

JUBILÆER

Dalum

40 års ansættelse

15. september:

Hollænderformand
Th. Chr. Thomsen.

1. oktober:

Fabriktdirektor
V. Rumer

1. november: Tømrer Jens Petersen.

25 års jubilæum

1. november:

Glittearbejder
Erh. E. Christiansen.

25 års jubilæum

19. november:

Salsarbejder
Hans Peder Knudsen.

25 års jubilæum

15. september:
Maskinfører
Peter Petersen.

Gl. Maglemølle

21. oktober:
Maskinarbejder
Axel Larsen.

5. november:
Sortererske
Karoline Haugaard.

5. november: Sortererske Ingeborg Olsen.

Ny Maglemølle

25 års jubilæum

5. november:

Sortererske
Alfrida Andersen.

25 års jubilæum

Silkeborg

25 års jubilæum

24. september:
Værkstedsarbejder
Chr. M. Sørensen.

2. november:
Klipper
Osvald Petersen.

26. november:
Kalandermand
Jens Hansen.

17. november: Overskærer Hans Hansen.

Papirlageret

25 års jubilæum

1. oktober:

Chauffør Axel Jensen.

Også denne gang er nogle af mærkedagene overstået ved bladets fremkomst, hvad vi meget beklager. Vi håber dog efterhånden at blive 4 jour – antagelig fra nr. 4, idet nr. 3 ikke udsendes for tidligst i midten af december.